

Jeg ser, hvor himlen blaaner bag min rude.
En regngraadag i skumring blomstrer bort.
Violblaa løfter himlen sig derude
En kæmpeblomst, hvis voksetid er kort.

Himmelviolens violette blade
I skyer falmer hen, og dør.
Der klager i den skumringsfyldte gade
En violin bag aftenens taageslør.

Den klager skælvende og tungt og længe si
ensomhed,
Mens mørket falder paa.
Og som en klang for øjets nervestrenge
Langt borte tændes lys i aftenens blaa.

Et fjernt og ensomt lys som guld der glødes,
Mens skumringshimlens troldviol gaar under.
Et lys hvis sort med violinen mødes
Som blod af tvende vaandefulde vunder.

Hvi Brænder

Hvi brænder saa hedt dit sorte blik,
Hvi blusser din blodrøde mund?
Du drager som sagte sørgmodig musik
I en lun og skumrende stund.

Du lokker mit legem, du frister min sjæl
Til glemsel og vellyst og rus.
Du borer som orm gennem væg og fjæl
I min tankes højtloftede hus.

Du vinker mig bort fra den brede vej
Til en ensom og hengemt plet,
O, vidste du, hvor jeg har længtes mod dig,
Og hvor jeg for dig har grædt!

Imellem nattens stjerner

Imellem nattens stjerner
Der staar en stjerne klar
Som aldrig før en stjerne
Paa jordens himmel var.

Og gaar du at finde
Hvor over stjernen staar
Maaske du først maa vandre
I mange lange aar.

Maaske du først maa træde
Saa mangt et mødigt fjed

Før du kan finde stedet
Hvor stjernen straalere ned.

Og venner maa du slippe
De gaar en anden vej
Og miste navn og ære
Hold ud og opgiv ej

Hold ud du stjerne pilgrim
Paa vej til Bethlehem
Du er paa vej til lykken
Du er paa vejen hjem.

Den ellefte time.

Du kom da solen var nede
Og mørket faldt paa,
Men uden frygt var du rede
Til med mig at gaa.
Du vidste ikke
Hvor vejen jeg vandred gik hen.
Du vidste blot at nu ville
Du være min ven.

Du fandt din plads ved det vindue
Hvor isblomster gror.
Jeg sad der engang alene,-
Nu sad vi der to.
Og tændtes der stjerner paa himlen,
Så fandt du frem
Af hele den lysende vrimmel,
Den over mit hjem.

Og er det den ellefte time
Vi nu hører slaa?
Så ved jeg at til det sidste
Vil med mig du gaa.

At tro

At tro er at løfte sit blik
Til de evige stjerner
Og håbe med tvivl og vide med visdom,
At skjult i de svimlende dybder
Vaager der én, som vogter og værner.

At tro er at føle en afgrund
Under sit liv og virke –
En afgrund af mørke, en afgrund af lys,
Et dyb af jubel, et dyb af gys –
Og vandre i hverdagens gader
Som i en højtidelig kirke.

Johannes Jørgensen (1866-1956)

Koncert - Foredrag

Musikfortolkning af 11 Johannes Jørgensen digte

1. Walpurgisnat
2. Ahasverus
3. Sommernat
4. Bekendelse
5. Allesjælesnat
6. Stjernenat
7. Vinterskumring
8. Hvi brænder
9. Imellem nattens stjerner
10. Den ellefte time
11. At tro

.....
Mit koncert-foredrag vil vare ca. 1½ time.

**Koncert-foredraget vil veksle mellem
foredrag, koncert og PowerPoint visning.**

.....
Jens Stage
www.jensstage.dk

